

[Steffensen.]

at dette spørgsmål burde sendes ud til folkeafstemning; det er et spørgsmål, som netop bør afgøres ved en folkeafstemning, fordi hver enkelt må tage stilling til det. Mit syn på forslaget er, at jeg tror, det er meget farligt at indføre en lov om dødsstraf, idet en sådan lov under en eventuel besættelse vil kunne blive brugt imod landets egne borgere.

Jeg tror, det var det ærede medlem hr. Steincke, der nævnte, at en del af de mennesker eller måske alle de mennesker, der var modstandere af dødsstraf, holdt på det lovbud: du må ikke slå ihjel — men ikke på de andre. Det tror jeg i og for sig er rigtigt, for dersom vi i politik vil forsøge at praktisere et andet lovbud f. eks., du må ikke stjele — ja, i privatlivet er vi jo nødt til at praktisere det, for ellers bliver vi straffet, dersom det bliver opklaret —, men dersom vi prøver at praktisere det i politik, tror jeg ikke, det ærede medlem hr. Chr. Nielsen kunne stå op og holde den tale, som han holdt for lidt siden, og jeg tror i det hele taget, at de lovforslag, vi behandler her, heller ikke ville få den betydning, de nu har. De ville sikkert slet ikke blive til lovforslag, dersom vi ville praktisere det lovbud i politikken.

Jeg kan altså ikke give tilslutning til lovforslaget om indførelse af dødsstraf, og jeg vil forbeholde mig min stilling til det andet lovforslag, indtil udvalget har afgivet sin betænkning.

Ingeborg Hansen: Da lovforslaget om tillæg til borgerlig straffelov angående forræderi og anden landsskadelig virksomhed var til behandling her i det høje ting den 31. maj 1945, gjorde jeg rede for de grunde, der medførte, at jeg måtte stemme imod genindførelse af dødsstraffen i den borgerlige straffelov. Jeg anførte bl. a., at jeg ikke kunne fravige den overbevisning, at dødsstraf er en rå og barbarisk straf, som kun bør kunne anvendes i en krigssituation og ikke hører hjemme i et civiliseret samfunds borgerlige lovgivning.

Når der nu atter foreligger et forslag om indførelse af dødsstraf i vor lovgivning, finder jeg det rigtigst overfor det høje ting at motivere min stilling til dette lovforslag, idet det er min agt at stemme for det ved tredje behandling. Mit syn på dødsstraffen, som jeg gav udtryk for det i 1945, er ikke forandret. Jeg betragter den stadig som rå og barbarisk og ikke hjemmehørende i et civiliseret samfunds borgerlige lovgivning, men den er ved det lovforslag, der nu fore-

ligger til behandling, taget ud af den borgerlige straffelov, og den kan nu kun bringes i anvendelse under krig eller besættelse, og dette gør for mig hele forskellen.

Jeg betragter nu loven som værende uden reel betydning. Vi, der har oplevet en besættelse, ved, hvad en lovbestemmelse betyder for besættelsesmagten: intet. Besættelsesmagten gennemfører i alle tilfælde, hvad den vil, og en henvisning til en bestående lovbestemmelse vil være hykleri, for i realiteten tages der ikke hensyn til loven, kun til besættelsesmagtens vilje.

Der er fremsat den betænkelighed, at denne lov vil kunne bruges imod vore frihedskæmpere, og det vil den muligvis, men det vil så være under en letgennemskuelig hyklerisk maske, og vi ved, at besættelsesmagtens behandling af frihedskæmperne vil være den samme, hvadenten vi har en lov som den foreslåede eller ej. Enhver frihedskæmper ved, at frihedskampen er på liv og død, og når han vælger at kæmpe, ved han, at det er på kampens vilkår. Skulle vort land komme i krig uden besættelse — og det kan måske tænkes —, således at den herskende krigsmagt er vor egen, gælder noget tilsvarende. Enhver drabshandling af krigsmagten vil kunne anses for lovlig, enten ved henvisning til den militære straffelov eller ved henvisning til, at handlingen er foretaget i berettiget nødværge. En lov, der kun kan idømme dødsstraf under krig eller besættelse, hører hjemme under en krigsmagts eller en besættelsesmagts område, og den er dermed kommet under forhold, som vi fredelige mennesker ingen indflydelse har på. Den hører ikke mere med til den borgerlige lovgivning, som et kultursamfund bygger op for at betrygge sin tilværelse. Det kan måske siges, at en opfattelse af det foreliggende lovforslag som i realiteten betydningsløst lige så vel kunne være et argument for et nej som for et ja, og det er måske berettiget at sige sådan — jeg har selv været i meget stor tvivl —, men når jeg stemmer for lovforslaget, til trods for at jeg ikke tillægger loven nogen reel betydning, mener og håber jeg, at jeg herved giver udtryk for min tilfredshed med, at dødsstraffen igen er taget ud af vor borgerlige lovgivning og anbragt, hvor den hører hjemme. Jeg komplimenterer den højtærede justitsminister for den heldige løsning af et spørgsmål, som jeg tror mange mennesker har haft svært ved at besvare i overensstemmelse med deres samvittighed.

Justitsministeren (Helga Pedersen): Jeg vil gerne takke for den stort set velvillige